

MOJI KARAŠEVCI, VJERNI HODO CASNICI BLAŽENE DIVECE MARIJE

vineri, 02 octombrie 2015

Desetlje ima, možda ak i štolje ima, moji dragi
Karaševci su bili i bit e hodo asnici.

Sje am

se rije i i pri a moje prabake o hodo aš u, o poteško ama na koje su nailazili na tom putu, kasnije bilo je i zabrana za vrijeme komunizma, bezbožni režim koji je nastojao na tome kako bi izbrisao svaki trag vjere iz njihovog srca i uma o nacionalnoj svijesti, ali ni tada naši Karaševci nisu htjeli odustati i i pješice s Križem u ruci u Mariju Radnu ili Mariju iklovu. Oni su bili svjesni da radosti i dobivene milosti koje su nakon hodo aš a imali, neusporedive su s zabranama ili pak poteško ama na koje su nailazili tijekom putovanja u Marijanska svetišta. Taj hod još više je njihovu vjeru o vrš ivao i davao im nadu za bolje sutra i ljepšu budu nost svojih nasljednika. Ta lijepa slika jednostavnog i duševno bogatog života naših mještana živi je dokaz vrste vjere naših predaka, karaševskih vjernika, koju su nam ostavili kao vrst stup o kome je ovisila i ovisi i dan danas naša zajednica.

Biti

hodo asnik nije lako, pogotovo u ovim našim vremenima, kada vrijednost duhovnih dobara nije uvijek prioritet pojedinim lanovima naše zajednice. Nije svo bogastvo samo u materijalnim dobarima. Biti bogat i duševno velika je vrijednost svakog ovjeka i upravo ta nas vrlina razlikuje i pokazuje nam koliko smo lijepi i potrebni jedni drugima, da je ponekad našemu bližnjemu dovoljno pokloniti naše slobodno vrijeme, saslušati ga i biti prisutan pogotovo u onim trenucima kada mu samo a optere uje misli i ogor ava život.

Kako

nam je potreban godišnji odmor tijekom godine, da bi se bar malo odmorili i izašli iz one svakodnevne rutine, tako nam je potrebno napuniti i „duševne bate-rije“, oti i u neko svetište upravo iz želje da nešto od Boga isprosimo ili samo izmolimo kao znak zahvalnosti za dobivene milosti i oprost, po zagovoru bl. Djevice ili sveca koji se u tom svetištu posebno asti.

Svake

godine 1. i 2. srpnja, vjernici naših sela hodo aste u svetište Majke Božje iklovske, koji je uz svetište Marije Radne, mjesto u koje Karaševci hodo aste od davnine.

Vjernici,

ponajviše mladi i oni koji su u snazi, kre u pješice rano ujutro u šest sati, nakon sv. Mise i dobivenog blagoslova u svojim mjesnim župama. Put traje oko dvanaest sati, ali uz molitvu krunice i marjanskih pjesama, svi sretno stignu u svetište, zahvalni Bogu što su Majci Božjoj mogli svojim hodom i napornim putovanjem iskazati ast i hvalu i prikazati sve to kao molitvu i žrtvu. Ta naša hodo aš a, vidljiv su znak naše potrebe da kao vjernici tražimo Boga i uslišenje naših molitava po zagovoru Blažene Djevice Marije.

Na

tim hodo aš ima poštovanje, dobrota i sve lijepe vrline koje ovjek u sebi ima izlaze na površinu. Lijepo je vidjeti kako si vjernici me usobno pomažu, potpora su bližnjemu, da je to nekima možda nemogu e shvatiti takav opis druženja i me usobnog poštovanja kao realnim. Ali vjerujte mi, to je jedna od najljepših slika hodo aš a, gdje hodo asnik, bio on mlad ili stariji, nikad nije sam, ve je to zajedni ki hod koji zbližava obi ne ljude i vjernike jer,

kako se i u svetom pismu kaže: tko vjeruje nikad nije sam!

I
ja želim vjerovati da će moji dragi Karascevi ostati vjerni hodoasnici i biti
lijep primjer kako svojoj djeci, tako i ljudima u njihovom okruženju žive, sve dok
bude svijeta i vijeka.

Slavica Muselin